

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2019 r.

Sąd Rejonowy w Belchatowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Robert Sobczak

Protokolant: sekr. Justyna Krawczyk

w obecności Rej. Prokuratora: Pawła Gintera

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 13.11.2018 r., 15.01.2019 r., 21.02.2019 r., 07.03.2019 r., 23.04.2019 r. i 23.05.2019 r.

sprawy M. F. (1) urodzonej (...) w Ł., syna L. i A. z domu B.,

oskarżonej o to, że:

w D., województwa (...) w okresie od dnia 01 października 2017 r. do dnia 04.06.2018 r. naraziła osoby, wobec których ciąży na niej obowiązek opieki, tj. małoletnie dzieci S. S. lat (...), K. S. lat (...), A. S. lat (...), H. S. lat (...), M. J. lat (...) i O. J. mającego(...) miesiące na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w ten sposób, że mając wiedzę o decyzji Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w B. nr (...) z dnia 05.09.2017 r. o wyłączeniu w terminie do dnia 30.09.2017 r. z użytkowania bezumownie zajmowanego przez nią i dzieci budynku mieszkalnego zlokalizowanego na działce (...) gm. D. oraz o złym stanie technicznym obiektu bezpośrednio zagrażającym katastrofą budowlaną, zamieszkuje w nim wraz ze swoimi małoletnimi dziećmi,

tj. o czyn z art. 160 § 1 kk

1) oskarżoną M. F. (1) w ramach zarzucanego jej czynu uznaje za winną tego, że w D., województwa (...) w okresie od dnia 01 października 2017 roku do dnia 04.06.2018 roku naraziła na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu osoby, wobec których ciąży na niej obowiązek opieki, tj. małoletnie jej dzieci S. S., K. S., A. S., H. S., M. J. i O. J. w ten sposób, że mając wiedzę o decyzji Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w B. nr (...) z dnia (...) o wyłączeniu w terminie do dnia 30.09.2017 roku z użytkowania bezumownie zajmowanego przez nią i dzieci budynku mieszkalnego zlokalizowanego na działce nr (...)gm. D. oraz o złym stanie technicznym obiektu bezpośrednio zagrażającym katastrofą budowlaną, zamieszkuje w nim wraz ze swoimi małoletnimi dziećmi,

tj. przestępstwa wypełniającego dyspozycję art. 160 § 1 i § 2 kk i na podstawie art. 160 § 2 kk przy zastosowaniu art. 37a kk w zw. z art. 33 § 1 i § 3 kk wymierza jej karę 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

2) zasądza od Skarbu Państwa – kasa Sądu Rejonowego w Belchatowie na rzecz adwokata M. S. kwotę 3360 (trzy tysiące trzysta sześćdziesiąt) złotych z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu małoletnim pokrzywdzonym S. S., H. S., A. S. i K. S. oraz kwotę 772,80 (siedemset siedemdziesiąt dwa 80/100) złotych z tytułu podatku VAT;

3) zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa 50 (pięćdziesiąt) złotych opłaty i 70 (siedemdziesiąt) złotych z tytułu częściowego zwrotu wydatków, które w pozostałej części przejmują na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Właścicielem nieruchomości położonej w D. pod numerem 16, na działce nr (...), obręb geodezyjny 5 D. jest Gmina D.. Na działce tej znajduje się budynek komunalny. Jest to budynek starego przedszkola zaadaptowany na mieszkanie komunalne.

/dowód: zeznania świadka B. Z. (1) k. 236 odw. – 237 w zw. z k. 16 od słów „Jestem zatrudniona” do k. 17 do słów „prawo budowlane”, zeznania świadka B. Z. (2) k. 237 w zw. z k. 68 odw. od słów (...) do k. 70 do słów „Wydział I Cywilny”/

Gmina D. zawarła umowę najmu tego budynku z M. F. (1) w dniu 01 sierpnia 2013 roku. Umowa obowiązywała do dnia 31 lipca 2015 roku. Na wniosek M. F. (1) została ona przedłużona na mocy aneksu nr (...).2015 podpisanego w dniu 31 lipca 2015 roku na okres do dnia 31 sierpnia 2016 roku. W piśmie z dnia 08 lipca 2015 roku (znak: I.. (...).23.2015) poinformowano M. F. (1) o tym, iż po upływie obowiązywania umowy Gmina D. w związku z pogarszającym się stanem budynku planuje jego generalny remont. Oskarżonej zaproponowano wynajem od Gminy D. lokalu w miejscowości (...) z możliwością najmu od 01 września 2016 roku.

/dowód: zeznania B. Z. (1) k. 236 odw. – 237 w zw. z k. 16 od słów „Jestem zatrudniona” do k. 17 do słów „prawo budowlane”, zeznania B. Z. (2) k. 237 w zw. z k. 68 odw. od słów (...) do k. 70 do słów „Wydział I Cywilny”, kserokopia pisma znak: I.. (...).23.2015 k. 90/

W budynku w D. mieszkała M. F. (1) wraz z jej konkubentem T. J., dorosłym synem - K. F. oraz M. J. i O. J. – małoletnimi dziećmi M. F. (1) i T. J., a także małoletnimi synami M. F. (1): A. S., H. S., K. S. i S. S..

/dowód: wyjaśnienia oskarżonej M. F. k. 226 odw. – 227 w zw. z k. 183, zeznania świadka P. H. k. 237 odw. – 238 w zw. z k. 47 odw. od słów „W 2010 roku” do k. 48 do słów „łącznie z fundamentami”/

W wyniku przeprowadzonej okresowej kontroli wykonywanej co najmniej raz w roku, w dniu 06 maja 2016 roku sporządzony został przez mgr inż. G. R. protokół nr (...). Kontrolujący we wnioskach i zaleceniach z przeprowadzonej kontroli wskazał, iż fundamenty budynku są w złym stanie, a jego konstrukcja nie gwarantuje bezpieczeństwa. Istniała konieczność dokonania pilnych napraw polegających na wymianie konstrukcji dachu, naprawy ścian wewnętrznych, fundamentów, stropu, wymiany stolarki okiennej i drzwiowej. Stan budynku nie pozwalał na jego bezpieczne użytkowanie. Stwierdzono zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzi.

/dowód: zeznania świadka B. Z. (1) k. 236 odw. – 237 w zw. z k. 16 od słów „Jestem zatrudniona” do k. 17 do słów „prawo budowlane”, zeznania świadka B. Z. (2) k. 237 w zw. z k. 68 odw. od słów (...) do k. 70 do słów „Wydział I Cywilny”, zeznania świadka P. H. k. 237 odw. – 238 w zw. z k. 47 odw. od słów „W 2010 roku” do k. 48 do słów „łącznie z fundamentami”, kserokopia protokołu kontroli k. 87-89/

Decyzją (...)w B. z dnia 05 września 2017 roku ((...). (...)) nakazano Gminie D. wyłączenie z użytkowania budynku mieszkalnego zlokalizowanego na (...) D. w terminie do 30 września 2017 roku z uwagi na jego zły stan techniczny bezpośrednio zagrażający bezpieczeństwu ludzi i mienia – katastrofą budowlaną.

/dowód: kserokopia decyzji (...). (...) k. 2-3/

Gmina D. podjęła czynności w celu wyłączenia z użytkowania przedmiotowego budynku, jednak z uwagi na bezumowną obecność rodziny M. F. (1) niemożliwe było trwałe zamknięcie budynku. Zamknięto jedynie część, w której nikt nie zamieszkuje.

/dowód: zeznania świadka B. Z. (1) k. 236 odw. – 237 w zw. z k. 16 od słów „Jestem zatrudniona” do k. 17 do słów „prawo budowlane”, zeznania świadka B. Z. (2) k. 237 w z. z k. 68 odw. od słów (...) do k. 70 do słów „Wydział I

Cywilny”, zeznania świadka P. H. k. 237 odw. – 238 w zw. z k. 47 odw. od słów „W 2010 roku” do k. 48 do słów „łącznie z fundamentami”, kserokopia pisma z dnia 02.10.2017 r. k. 4, kserokopia notatki służbowej k. 5, k. 6 i 7/

W dniu 28 listopada 2017 roku (...) wystosował do Gminy D. upomnienie ((...)). (...) i wezwał do wykonania w terminie 7 dni obowiązku wyłączenia z użytkowania budynku mieszkalnego.

/dowód: kserokopia upomnienia (...). (...) k. 8/

W dniu 20 stycznia 2017 roku Gmina D. wystąpiła do Sądu Rejonowego w Bełchatowie I Wydział Cywilny z pozwem o eksmisję M. F. (1) wraz z rodziną. Postępowanie nie zostało prawomocnie zakończone. Pełnomocnik M. F. (1) złożył apelację od wyroku.

/dowód: zeznania świadka P. H. k. 237 odw. – 238 w zw. z k. 47 odw. od słów „W 2010 roku” do k. 48 do słów „łącznie z fundamentami”, protokół oględzin akt z załącznikami sprawa SR Bełchatów I C 39/17 k. 77-173/

Ze sporządzonych w sprawie ekspertyz wynika, iż stan techniczny budynku położonego w D. pod numerem (...) na działce nr (...), obręb geodezyjny(...) D. jest zły i zagraża życiu oraz zdrowiu osób w nim zamieszkujących. Nie spełnia on podstawowych wymagań wskazanych w art. 5 ust. 1 ustawy Prawo budowlane. Wykonanie zaś doraźnych remontów nie da zamierzonych efektów i jest praktycznie niemożliwe i nieekonomiczne. Stwierdzono, że w trybie pilnym wskazana jest rozbiorcza budownictwa. Stan techniczny budynku zagraża katastrofą budowlaną.

/dowód: kserokopia ekspertyzy z maja 2016 r. k. 18-25, kserokopia opinii dotyczącej stanu technicznego budynku ze stycznia 2018 r. wraz z załącznikami k. 122-167/

M. F. (1) nie wyraziła zgody na przeniesienie się do mieszkania znajdującego się w miejscowości (...) podnosząc, iż mieszkają tam ludzie z marginesu społecznego i jej dzieci będą miały daleko do szkoły. Ogólnie nie podobała się jej lokalizacja. Miała informację o decyzji (...)w B. o wyłączeniu w terminie do dnia 30.09.2017 roku z użytkowania bezumownie zajmowanego przez nią i dzieci budynku mieszkalnego w D..

/dowód: wyjaśnienia oskarżonej M. F. k. 226 odw. – 227 w zw. z k. 183, zeznania świadka B. Z. (1) k. 236 odw. – 237 w zw. z k. 16 od słów „Jestem zatrudniona” do k. 17 do słów „prawo budowlane”, zeznania świadka B. Z. (2) k. 237, k. 68 odw. od słów (...) do k. 70 do słów „Wydział I Cywilny”, zeznania świadka P. H. k. 237 odw. – 238 w zw. z k. 47 odw. od słów „W 2010 roku” do k. 48 do słów „łącznie z fundamentami”/

M. F. (1) ma (...) lata, posiada wykształcenie zawodowe, jest wdową. Ma (...) dzieci. Na utrzymaniu ma siedmioro dzieci. Nie była karana. Utrzymuje się z (...)

/dowód: oświadczenie oskarżonej k. 226 odw., karta karna k. 186/

Oskarżona nie przyznała się do dokonania zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, że od 22 grudnia 2009 roku zamieszkuje z dziećmi w budynku w D.. Razem z nią mieszkają małe dzieci: S. S., K. S., A. S., H. S., M. J., O. J.. Razem z nią mieszka jej konkubent T. J., a także jej pełnoletni syn K. F.. M. F. (1) wyjaśniła, że nie wyprowadziła się z domu do końca września 2017 roku, mimo iż wiedziała o decyzji(...)z dnia 05 września 2017 roku, ponieważ od stycznia 2017 roku toczy się postępowanie o eksmisję. Uznała, że decyzję o wyprowadzce z tego budynku może podjąć wyłącznie sąd. Próbowała szukać mieszkania na własną rękę, ale okazało się to bezskuteczne. Próbowała wyremontować także dom w G., którego właścicielem jest jej brat, jednak okazało się to niemożliwe. Ekspertyza sporządzona przez S. N. zdaniem oskarżonej jest nierzetelna, ponieważ nie był on na miejscu, a na sesji Rady Gminy D. była mowa o tym, że nie ma on uprawnień do sporządzania ekspertyz. Oskarżona wyjaśniła, że nie chce się przeprowadzić do lokalu zaproponowanego jej przez Gminę D. znajdującego się w miejscowości Z., gdyż mieszkają tam ludzie z marginesu społecznego. Jeżeli Gmina D. zaproponowałaby jej inne miejsce, to rozważyłaby taką propozycję.

/dowód: wyjaśnienia oskarżonej M. F. k. 226 odw. – 227 w zw. z k. 183/

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Z ustaleń Sądu wynika, iż M. F. (1) wraz z konkubentem, dorosłym synem oraz z małoletnimi swoimi dziećmi zamieszkuje w budynku znajdującym się w D. pod numerem (...), na działce nr (...), obręb geodezyjny (...) D., którego właścicielem jest Gmina D.. Oskarżona nie kwestionuje tego faktu, jak również nie wnosi zastrzeżeń co do tego, iż obecnie nie obowiązuje już zawarta przez nią umowa najmu. M. F. (1) poza tym zna treść decyzji (...) z dnia 05 września 2017 roku, jednak ostatecznie stwierdziła, że tylko Sąd może nakazać jej opuszczenie tego budynku.

W niniejszej sprawie M. F. (1) kwestionowała okoliczność, iż budynek w którym zamieszkuje, znajduje się w takim stanie technicznym, który zagraża życiu i zdrowiu osób w nim zamieszkujących, a Gminę D. obarczała odpowiedzialnością za to, że nadal musi w nim przebywać. Ona sama negowała zły stan budynku, a tym samym okoliczność narażenia swoich małoletnich dzieci na niebezpieczeństwo. Tymczasem ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż M. F. (1) korzysta z lokalu mieszkalnego znajdującego się w D. pod numerem (...), na działce nr (...), obręb geodezyjny (...)D. w sposób bezumowny, gdyż z dniem 31 sierpnia 2016 roku umowa najmu wygasła. Już wcześniej przy podpisywaniu aneksu przedłużającego jej obowiązywanie oskarżona była informowana, iż ze względu na pogarszający się stan techniczny budynku nie będzie możliwe jej dalsze przedłużanie. Za takimi ustaleniami Sądu przemawiają zeznania B. Z. (1), B. Z. (2) oraz P. H. – pracowników zajmujących się sprawą tego budynku w Gminie D.. Na miejscu dwukrotnie byli pracownicy z Urzędu Gminy D. i potwierdzili, iż stan budynku jest fatalny. Świadkowie poza tym wskazywali, iż oskarżona nie chce się wyprowadzić do lokalu zaproponowanego przez gminę, ponieważ jej nie odpowiada, tymczasem na chwilę obecną gmina nie dysponuje innym lokalem, gdzie rodzina M. F. (1) mogłaby zamieszkać.

Z załączonych do sprawy ekspertyz wynika, iż budynek w którym obecnie zamieszkuje M. F. (1) wraz z dziećmi nadaje się do rozbiórki, gdyż jego remont byłby nieekonomiczny oraz niemożliwy od strony technicznej do wykonania. Stan zaś budynku stanowi zagrożenie na życia bądź zdrowia osób w nim zamieszkujących i grozi katastrofą budowlaną. Ekspertyzy te dla Sądu stanowią wiarygodne źródło dowodowe, bowiem sporządzone zostały przez uprawnione do tego podmioty. Do tego jedna z nich sporządzona została na zlecenie Sądu. Poza tym z dokumentacji fotograficznej przedmiotowego budynku dołączonej do akt sprawy widać, iż budynek nie stanowi bezpiecznego miejsca do zamieszkania. Widoczne jest bowiem, iż na dachu znajduje się zniszczone pokrycie z eternitu, a ściany wyglądają na podmokłe. Sam budynek jest zaś bardzo stary.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków B. Z. (1), B. Z. (2) oraz P. H., gdyż są one konsekwentne, spójne i nie budzą wątpliwości.

W niniejszej sprawie Sąd dokonywał ustaleń również na podstawie kserokopii dokumentacji ze sprawy o eksmisję, a także w oparciu o inne powołane wyżej dokumenty, których treść nie była kwestionowana przez strony.

Wyjaśnienia oskarżonej co do stanu technicznego budynku, w którym zamieszkuje ze swoimi małoletnimi dziećmi stanowią jedynie jej subiektywne odczucie. W tym zakresie nie można uznać ich za wiarygodne, albowiem przeczy im w zasadzie całość zgromadzonego materiału dowodowego. Oskarżona wiedziała o konieczności opuszczenia zajmowanego lokalu jeszcze w momencie, kiedy przedłużano z nią umowę najmu tego lokalu. Mimo to nie poczyniła skutecznych starań o znalezienie innego mieszkania dla swojej licznej rodziny, oczekując jedynie satysfakcjonujących ofert od Gminy D. i nie zważając na dobro swoich małoletnich dzieci.

Nie zmieniają takiej oceny Sądu zeznania świadka K. W., która przedstawiła swoją subiektywną opinię co do stanu budynku, w którym zamieszkuje oskarżona z małoletnimi dziećmi. Twierdziła, że ekspertyzy zostały zrobione po koleżeńsku, ponieważ nie widziała za nie faktury. Świadek w budynku w Z. była w 2017 roku i na tej podstawie twierdziła, że nie nadaje się on do zamieszkania, tymczasem przeprowadzono tam remont. Zeznania K. W. w tej części dotyczącej oceny stanu technicznego budynku, w którym mieszka oskarżona nie zasługują na wiarę.

Analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy nie ma wątpliwości, że oskarżona dopuściła się zarzucanego jej czynu. W niniejszej sprawie nie stwierdzono okoliczności wyłączających winę, ani bezprawność zachowań oskarżonej, jak również nie ustalono, aby stopień społecznej szkodliwości jej czynu był znikomy.

Działaniem swoim oskarżona wypełniła dyspozycję art. 160 § 1 i § 2 kk, gdyż w D., województwa (...) w okresie od dnia 01 października 2017 roku do dnia 04.06.2018 roku naraziła na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu osoby, wobec których ciąży na niej obowiązek opieki, tj. małoletnie jej dzieci S. S., K. S., A. S., H. S., M. J. i O. J. w ten sposób, że mając wiedzę o decyzji (...) w B. nr (...) z dnia 05.09.2017 roku o wyłączeniu w terminie do dnia 30.09.2017 roku z użytkowania bezumownie zajmowanego przez nią i dzieci budynku mieszkalnego zlokalizowanego na działce (...) gm. D. oraz o złym stanie technicznym obiektu bezpośrednio zagrażającym katastrofą budowlaną, zamieszkuje w nim wraz ze swoimi małoletnimi dziećmi.

Sąd uzupełnił kwalifikację prawną czynu i uznał, iż oskarżona dopuściła się przestępstwa wypełniającego dyspozycję art. 160 § 1 i § 2 kk.

Czyn zabroniony określony w art. 160 § 1 kk polega na narażeniu człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Znamiona przestępstwa, zostaną zrealizowane w razie „naruszenia przez sprawcę opartych na naszej wiedzy i doświadczeniu reguł postępowania w stosunku do drugiego człowieka, reguł wykształconych dla określenia tolerowanego, ze względu na wagę podejmowanych czynności, stopnia zagrożenia. Sprawca musi naruszyć tę regułę postępowania, która chroni bezpieczeństwo życia lub zdrowia ludzkiego przed zagrożeniem na tej drodze, na której sprawca je w rzeczywistości sprowadził” (tenże, w: Zoll (red.), Kodeks karny, t. 2, 2006, s. 379). Przestępstwo może być popełnione przez działanie, jak też przez zaniechanie, np. pozostawienie małego dziecka przy otwartym oknie na wysokości lub w pobliżu niezabezpieczonej studni (zob. wyr. SA w Krakowie z 7.9.2005 r., II AKa 162/05, KZS 2005, Nr 10, poz. 26). Sąd Najwyższy wymienił trzy sposoby narażenia człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu: przez sprowadzenie zagrożenia, jego znaczące zwiększenie, a w wypadku gwaranta nienastąpienia skutku przy przestępstwach z zaniechania – przez niespowodowanie jego ustąpienia albo zmniejszenia (zob. wyr. SN z 14.7.2011 r., III KK 77/11, OSNKW 2011, Nr 10, poz. 94; wyr. SN z 14.7.2014 r., III KK 77/11, L.).

Niebezpieczeństwo dla życia albo zdrowia drugiego człowieka będące skutkiem zachowania sprawcy to pewien obiektywnie istniejący układ rzeczy i zjawisk o charakterze dynamicznym, który łączy się z dużym prawdopodobieństwem wystąpienia określonych, ujemnych następstw dla chronionych dóbr (por. M. Cieślak, Pojęcie niebezpieczeństwa w prawie karnym, ZNUJ 1955/1, s. 154–160; T. Hanausek, Uwagi o naturze niebezpieczeństwa jako zjawiska obiektywnego i dynamicznego [w:] Zagadnienia prawa karnego i teorii prawa, red. M. Cieślak, Warszawa 1959, s. 69–80; W. Wolter, Nauka o przestępstwie, Warszawa 1973, s. 31; A. Zoll [w:] Kodeks karny. Część szczególna, t. 2, Komentarz do art. 117–211a, red. W. Wróbel, A. Zoll, 2017, s. 412). Dla bytu przestępstwa z art. 160 kk niezbędne jest, aby niebezpieczeństwo miało charakter bezpośredni, tj. aby groziło w danej chwili lub by było nieco odległe w czasie, ale nieuchronnie zbliżało się i realnie zagrażało określonemu dobru prawnym (por. w tym względzie postanowienie SN z 26.01.2016 r., V KK 342/15, LEX nr 1977834, oraz wyrok SA w Katowicach z 10.08.2017 r., II AKa 307/17, LEX nr 2420917). Jest to zatem niebezpieczeństwo konkretne, stwarzające realną groźbę utraty życia albo doznania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu przez określoną osobę (tak K. Buchała, Przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji drogowej, Warszawa 1973, s. 73).

W § 2 ustawodawca wprowadził typ kwalifikowany. O wyższej karalności decyduje to, że na sprawcy ciąży szczególny prawny obowiązek opieki nad osobą narażoną na niebezpieczeństwo. Zakres obowiązków ciążyących na gwarancie (art. 160 § 2 kk) musi być definiowany w odniesieniu do tego momentu czasowego, w którym on działa, na podstawie wtedy dostępnych mu informacji o okolicznościach stanu faktycznego. W odniesieniu do tego momentu powinny być formułowane wnioski co do zakresu realizacji tychże obowiązków i niebezpieczeństw, które mogą wynikać z ich zaniechania (postanowienie SN z 19.01.2011 r., IV KK 356/10, OSNKW 2011/2, poz. 18).

Oskarżona bez wątpienia wypełniła swoim zaniechaniem dyspozycję art. 160 § 1 i § 2 kk, bowiem jako matka – osoba sprawująca władzę rodzicielską nad swoimi małoletnimi dziećmi i będąc gwarantem ich bezpieczeństwa, miała świadomość, iż budynek w którym zamieszkuje wraz z rodziną zagraża ich zdrowiu i życiu, ponieważ grozi zawaleniem – katastrofą budowlaną. W tym przedmiocie sporządzone zostały dwie ekspertyzy, a odpowiednie organy prowadziły postępowanie w celu doprowadzenia do sytuacji, gdzie oskarżona wraz ze swoją rodziną wyprowadzi się z zagrożonego budynku, czego nie uczyniła mimo stosownych decyzji odpowiednich organów.

Przy wymiarze kary M. F. (1) Sąd przyjął jako okoliczności łagodzące trudną sytuację życiową oskarżonej i jej niekaralność.

Na niekorzyść oskarżonej Sąd poczytał okoliczność, iż naraża swoje dzieci na realne niebezpieczeństwo przez tak długi okres czasu i nie czyni starań, by zmienić sytuację czekając biernie na oferty ze strony Gminy D., ale wyłącznie takie które będą spełniać jej wymagania praktycznie w każdym zakresie, a w szczególności w zakresie lokalizacji, tj. odległości od szkoły, sklepów oraz obecnego budynku, a także sąsiedztwa.

W ocenie Sądu wymierzona M. F. (1) na podstawie art. 160 § 2 kk przy zastosowaniu art. 37a kk w zw. z art. 33 § 1 i § 3 kk kara 50 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10 złotych jest adekwatna do stopnia winy oskarżonej oraz społecznej szkodliwości jej czynu. Podkreślić, bowiem należy, iż oskarżona działała umyślnie. Miała zachowaną świadomość znaczenia swojego czynu oraz z całą stanowczością i premedytacją zamieszkiwała przed długi okres czasu w mieszkaniu, które zagraża życiu i zdrowiu jej małoletnich dzieci, nad którymi jest zobowiązana sprawować opiekę, a także zapewnić bezpieczeństwo. Oskarżona jest osobą dojrzałą i w chwili popełnienia zarzucanego jej czynu miała prawidłowo zachowaną zdolność zrozumienia jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem. Czyn natomiast, którego się dopuściła posiadał znaczny stopień społecznej szkodliwości. Oskarżona nie umiejąc zorganizować innego lokalu mieszkalnego dla siebie oraz swojej rodziny nie chce zamieszkać choćby tymczasowo w zaproponowanym jej mieszkaniu w Z., które zostało przygotowane dla jej rodziny. Nic nie stoi przecież na przeszkodzie, aby sama znalazła sobie mieszkanie. Tymczasem ona po kilku niepowodzeniach podjęła decyzję, że tylko Sąd może zadecydować o jej wyprowadzce, nie bacząc na zagrożenia, jakie niesie ze sobą dalsze przebywanie w dotychczasowym mieszkaniu. Nadmienić należy, iż M. F. (1) w tym lokalu przebywa już od dłuższego czasu bezumownie. Oskarżona postępuje irracjonalnie. Nie myśli o tym, że w każdej chwili w zajmowanym lokalu może przewrócić się ściana lub zarwać dach. Utrzymuje się wyłącznie (...), a więc posiada środki na utrzymanie, tymczasem oczekuje, że gmina ma wyłączny obowiązek zapewnić jej oraz jej dzieciom mieszkanie, które odpowiada przedstawionym przez nią standardom, nie próbując w tym zakresie iść na żadne ustępstwa, choćby czasowo. M. F. (1) musi mieć świadomość, iż gmina ma ograniczone możliwości w tym zakresie, także ze względu na jej wymagania oraz liczbę osób, dla których trzeba zapewnić lokum. Ponadto są także inne osoby na terenie gminy, którym trzeba zapewnić wsparcie.

Na podstawie art. 626 § 2 kpk, art. 618 § 1 pkt 11 kpk w zw. z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku - Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2018 r., poz. 1184 ze zm.) w zw. z § 2, § 4 ust. 3., § 17 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r. poz. 18) Sąd zasądził od Skarbu Państwa – kasa Sądu Rejonowego w Bełchatowie na rzecz adwokata M. S. kwotę 3360 złotych z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu małoletnim pokrzywdzonym S. S., H. S., A. S. i K. S. oraz kwotę 772,80 złotych z tytułu podatku VAT.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk i zasądził od oskarżonej rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 złotych tytułem opłaty (por. art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych Dz. U. z 1983 r. Nr 229 poz. 2272 z późn. zm.) oraz kwotę 70 złotych z tytułu częściowego zwrotu wydatków, które w pozostałej części przejął na rachunek Skarbu Państwa. Sąd uznał, iż ze względu na sytuację majątkową oskarżonej uiszczenie całości kwoty wydatków byłoby zbyt uciążliwe dla niej.